

פּרָק 2

"חשבתני שפשוט ל'א אכפת לי. ושהמורה
תגייד לאמא עלי מה שהיא רוצה... מה זה
משנה כבר?"

ביום ראשון אמא נכנסה לפתח לבושה בחלצה התכלת
שלה, זו שאני אוהב, שמזכירה לי את הצבע של
השמים בטיוול שעשינו באביב למדבר יהודה. הנה שם,
במדבר, כל כך מסקרן ומרגש ובאותו הזמן גם שקט
ורגוע והנה אז המון מקום בר'אש שלי כדי ש"יעבד
ביעילות".

אמא הלכה עם המורה נרד לחצר המורים ואני חבתי
בחוץ. חשבתני איך, בטח, המורה מספרת לאמא עכשו

על זה שאני שוכח את הספרים שלי בפתה ואז אני לא מכין שעורים בבית (או שוכח את הספרים בבית ואז אני לא משתתף בפתה). היא בטח גם מספרת לה על ה"הפלגות" שלי, ככה היא קוראת לרגעים שבהם אני חושב על דברים רחוקים מהשעור ול'א שם לב איפה אני ומה קורה סביבי... היא בטח לא תשכח גם לספר על הבלבול שלי בכל מיני דברים, על איך ששכחתי לעשות את העמוד האחרון במבחן כי לא שמתי לב שיש שם שאלות. ויש גם את זה שבמחברת העברית שלי, כתבתי גם בשעור תורה, חשבון ומדעים כי לא מצאתי את המחברות האלה בפתה, ... גם לא בבית. חשבתי שפשוט לא אכפת לי, שהמורה תגיד לאמא עלי מה שהיא רוצה. ... מה זה משנה כבר?

ישבתי על הרצפה ונשענתי על הילקוט שלי. הייתי כל כך שקוע במחשבות על מה שקורה שם בפנים, שלי א שמתי לב בכלל מתי אמא והמורה נרד יצאו. הפנים של אמא היו רציניות מאד והיא הייתה מרפזת בנקדה

רחוקה. היא עברה לידי והמשיכה הלאה בלי להסתפל עלי. נרד המורה היתה קוראת למצב הזה של אמא "הפלגה".

"אמא" קראתי אחריה.

אמא הסתובבה וחיכה אלי, אבל החיוך שלה נראה הנה כאלו תלוי על שני נים בצדי הפה. כמו וילון דק. החיוך הנה פה ואמא במקום רחוק. ל ייתי אותה לשער והיא שתקה. כשהגענו, אמא הסתובבה אלי ואמרה: "להתראות תמוד שלי, נדבר בערב..", נתנה לי נשיקה, נכנסה לאוטו הסגל שלה ונסעה. עד סוף היום, בבית הספר, לא יכיתי להפסיק לנחש מה אמרה המורה לאמא. כשאמא חזרה מהעבודה הצצתי מהחדר שלי ובדקתי את הפנים שלה. הגבות שלה היו נמוכות, האזור שהאף והמצח נפגשים-מקמט. נשארתי בחדר והקשבתי. אבא חיבק אותה מאחור ושאל: "אז מה קורה, מ'ח'ל'א מנות", מה מטריד אותך?".

אמא תמיד מפתעת ושהוא יודע כשהיא מטרדת ממשהו.
"איך אתה תמיד יודע?!"

"פרצוף" מ'ח ל'א מנוח" אף פעם ל'א מ'שקר" אבא
צחק ועשה פרצוף מצחיק עם גבות נמוכות ומצח
מקומט.

חפיתי. הייתי סקרן לדעת מה היה היום בבית הספר
וקניתי שאבא ישאל. באותו זמן גם פחדתי. אבא ל'א
ישאל. אמא נכנסה אלי לחדר. היא נראתה עיפה.
"בוא, יוצאים לסבוב".

הלב שלי דפק כשהיא התחילה לדבר:
"נרד אמרה לי ושהיא מדאגת מהמצב שלך. היא אמרה
שאתה ל'א משתתף בעבודה בפתה, שבמקום להקשיב
ולעבד אתה מצויר במחברת או מוצא עסוקים אחרים
של'א קשורים לשעור. היא גם ספרה שאתה קם הרבה
מהכסא ומדבר עם חברים בזמן השעור".

אמא הפנתה אלי את המבט אבל החזירה אותו מיד
קדמה כאלו ל'א רצתה להביך אותי. "היא אמרה

שְׁאַתָּה שׁוֹכַח סְפָרִים וּמְחַבְּרוֹת בְּבֵית וּבְכֹפֶתָהּ לֹא מְסִים
מְשִׁימוֹת".

"אֲמַרְתִּי לָךְ. " מְלַמְּלֵתִי. " יִדְעֵתִי שֶׁהִיא לֹא סוֹבֶלֶת
אוֹתִי".

אֲמָא לֹא עָנְתָה וְהִמְשִׁיכָה: "נִרְדֵּ אֲמָרָה שְׁאַתָּה חוֹלֵם
לְפַעֲמִים וּבְפַעֲמִים אַחֲרוֹת אַתָּה מְתַפְרֵץ לְדַבְּרֵי אַחֲרִים
וּמְצַחֵיק אֶת הַיְלָדִים, בְּזִמְן שֶׁהִיא מְנַסָּה לְלַמֵּד."

לֹא יָכֹלְתִי לְשֹׂמַע יוֹתֵר: "אֲנִי יוֹדֵעַ! אֲנִי יוֹדֵעַ! אֲנִי
יוֹדֵעַ!" צָעֲקֵתִי. "אֲמַרְתִּי לָךְ כָּבָר. כָּלוּם לֹא מְצַלִּיחַ לִי
בְּבֵית סֵפֶר. אֲנִי פְּשוֹט גְּרוּעַ, טוֹב?!"

אֲמָא שְׁתָּקָה. אַחַר כֵּן הִיא לְקַחָה נְשִׁימָה וְאֲמָרָה: "אֲנִי
מְבִינָה".

....הִיִּיתִי צָרִיךְ לְלַחֵץ מֵהָר וְחִזְקָה עַל הַבְּרִקָּס שֶׁל
הַפֶּעֶס.

מְבִינָה?! הִיא אֲמָרָה שֶׁהִיא מְבִינָה.

"אֵיךְ אַתָּה מְבִינָה?"

"רַגַע, אֶת ל' א כּוֹעֶסֶת עֲלַי?!"

אָמָא אָמְרָה שְׁל' א, הִיא ל' א כּוֹעֶסֶת. וְש': "כָּבֵר מְאֹד

שְׁהַגְעָתָ לְכַתָּה א' אֲנִי יוֹדַעַת שְׁבִית הַסֵּפֶר הוּא

הַתְּמוֹנְדוּת ל' א פְּשׁוּטָה בְּשִׁבְלֶךְ".

כָּכָה הִיא אָמְרָה, וְגַם שְׁהִיא תְּדַבֵּר עִם אָבָא וְתִבְדַּד' ק עִם

מִי אֶפְשָׁר לְהַתְּיַעֵץ. ל' א לְגַמְרֵי הַבְּנֵי לְמָה וּלְמִי הִיא

מִתְּכַנְנֶת, אֲבָל כְּשֶׁהִיא בְּקוֹשָׁה שְׁאֲנִסָּה לְשִׁים לֵב לְדַבְּרֵים

שְׁמִפְרִיעִים בְּכַתָּה, וְשְׁאֲשִׁתְּדֵל ל' א לְקוֹם בְּאֲמַצֵּעַ

הַשְּׁעוֹר הִזָּה לִי בְּרוֹר לְגַמְרֵי שְׁזָה מָה שְׁאֲנִי הוֹלֵךְ

לְעִשׂוֹת מֵהַיּוֹם.

בְּדִיוֹק הַגְּעֵנוּ לְגִלְיָדָה אֲנִטְאֲרִקְטִיקָה וְאָמָא קָנְתָה לְשִׁנֵּינוּ

שְׁנֵי גְבִיעִים עֲנֻקִּים שְׁל גְּלִידָה עִם כָּל הַטְּעָמִים שְׁאֲנִי

אוֹהֵב. עוֹד לְפָנַי שְׁלִקְחָתִי אֶת הַלֵּק הָרִאשׁוֹן מֵהַמְּגוֹ

(אֶת הַנּוֹנִיל אֲנִי תְּמִיד מִשְׁאִיר לְסוּף) הַבְּטָחָתִי לָהּ: "אֶת

תְּרָאִי, מַעֲכָשׁוּ אֲנִי אֶהְיֶה תְּלִמִּיד מְעֵלָה".

לְמַחְרַת בְּב' קָר, אַחֲרֵי הַשׁוֹקוֹ וְלְפָנַי שְׁאָבָא הַתְּרַגְזוּ שְׁ :

"אֶתָּה (אֲנִי) כְּרַגִּיל ל' א זָז וְכַרְגִּיל תְּאַחֵר", אָמָא

הודיעה לי שאבא והיא הקליטו לקב"ע לי תור אצל רופא. הם רוצים להתיעץ, פכה היא אמרה, בקושר למה שקורה אתי בבית הספר.

"לרופא?" ל'א הבנתי איך זה קשור, "אני ל'א חולה".

"ל'א צריך, באמת אמא, את תראי שאני אשתפר".

אמא אמרה שאני יכול לנסות, אבל היא ל'א בטוחה שזה לגמרי יעזר. "אני ל'א בטוחה שהענין הזה לגמרי בשליטתך", היא אמרה.

רציתי לשא'ל אותה למה היא מתכננת, אבל הייתי צנף מכל השיחות וה"סבובים". הבנתי שאמא ל'א כועסת עלי, אפלו להפך, הנה נראה לי שהיא מבינה אותי יותר עכשו. אז החלטתי שזה מספיק לי לבינתים (למרות שממש ל'א הבנתי מה קשור לפ'ה רופא) ושהם יעשו מה שהם חושבים.